

El meu casament no només el recordaré

tota la vida sinó que, em temo, mai no s'esborrarà de la memòria de cap dels presents a la cerimònia. No és estrany vist el desastre sense pal·liatius que s'hi va produir. Fins aquell dia, entre la Rosa i jo no havia aparegut cap esquerra que fes preveure el resultat final. La nostra relació, curta i explosiva, va iniciar-se en una festa a casa del Joan, el meu millor amic i, sense dubte, també el més eixelebrat. El vaig conèixer a l'institut on vàrem intimar des del primer minut. Com deia, va ser durant aquella festa quan vaig coincidir per primer cop amb la Rosa. Hi assistien antics amics de l'institut i algunes companyes del Joan de la facultat. La Rosa i jo, en aquella trobada (i per sorpresa d'en Joan) vàrem congeniar de seguida. Tot va anar rodat fins arribar a la sorprenent decisió de casar-nos per la via ràpida. Tant els amics com les famílies respectives van insistir en que ens ho prenguéssim amb més calma. Nosaltres anàvem embalats i no vàrem fer cas. Així ens va anar!...